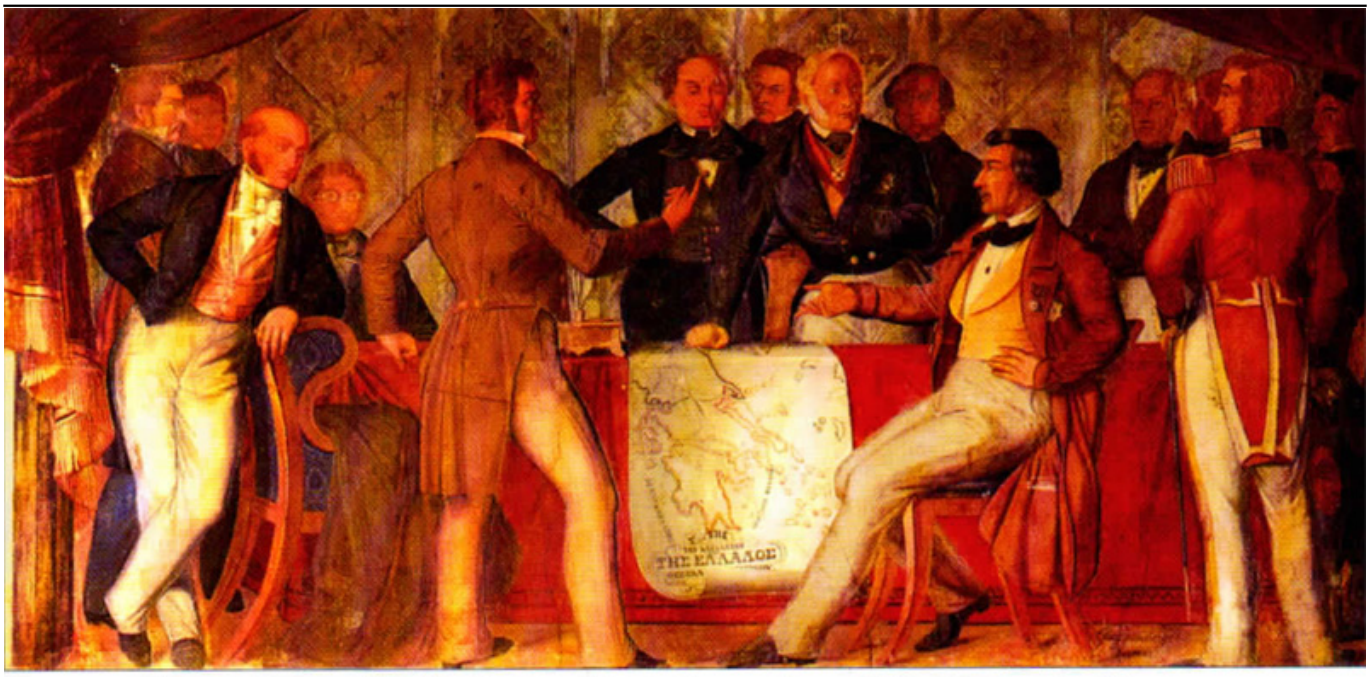
3 Φεβρουαρίου 1830, η Ελλάδα μας ξαναγεννιέται.

Στις 22 Ιανουαρίου/**3 Φεβρουαρίου 1830, η Διάσκεψη του Λονδίνου διακήρυξε την πολιτική ανεξαρτησία της Ελλάδας**, πράξη η οποία συνιστούσε διεθνή αναγνώριση του ελληνικού κράτους, και κατά συνέπεια την ίδρυση και την έναρξη της ύπαρξής του από την άποψη της διεθνούς κοινότητας. **Η συνοριακή γραμμή του Πρωτοκόλλου της 3ης Φεβρουαρίου 1830 κρατούσε έξω από το ελληνικό έδαφος ένα μεγάλο τμήμα της Στερεάς**. Επιπλέον, καθοριζόταν η πολιτειακή μορφή του νέου κράτους και παρεχόταν στις Δυνάμεις το δικαίωμα εκλογής του βασιλιά χωρίς να ερωτηθεί ο ελληνικός λαός. «*Ηγεμών Άρχων της Ελλάδος*» ορίστηκε **ο Λεοπόλδος του Σαξ-Κόμπουργκ, ο οποίος όμως αρνήθηκε το θρόνο.** Προκρίθηκε η λύση του Βαυαρού **Όθωνα**, με τρεις αντιβασιλείς που επόπτευαν τη διοίκηση.

Τοιχογραφία της αίθουσας Ελευθερίου Βενιζέλου, νότιος τοίχος: *Η Συνθήκη του Λονδίνου.*

Οι Έλληνες, με το Πρωτόκολλο του Λονδίνου της 3ης Φεβρουαρίου 1830, *το οποίο θεωρείται η γενέθλια πράξη του ανεξάρτητου ελληνικού κράτους* είδαν την απαρχή του ελεύθερου πολιτικού βίου του έθνους. Η ελληνική Επανάσταση είχε τελειώσει και άρχιζε να υφίσταται επίσημα στη διεθνή κοινότητα το ελληνικό κράτος.

No. 23.

PROTOCOL, No. 1, *of the Conference held at the Foreign Office, on the 3d of February*, 1830.

Present:

The Plenipotentiaries of
Great Britain;
France; and
Russia.

THE Plenipotentiaries of the three Courts having assembled at the Foreign Office:—

At the opening of the Conference, the Plenipotentiaries of His Britannick Majesty and of His Most Christian Majesty express to the Plenipotentiary of His Imperial Majesty the desire to know in what point of view he regards the Tenth Article of the Treaty recently signed at Adrianople between Russia and the Ottoman Empire, which Article relates to the affairs of Greece.

The Plenipotentiary of His Imperial Majesty declares that the Tenth Article of the Treaty in question does not invalidate the rights of the Emperor's Allies, nor clog the deliberations of the Ministers assembled in Conference at London, nor oppose any obstacle to the arrangements which the three Courts may, by common agreement, judge to be most advantageous, and best adapted to the circumstances of the case.

After this declaration, the Plenipotentiary of His Britannick Majesty communicates to the Conference a joint despatch, hereunto annexed,—Lit. A., by which the Ambassadors of Great Britain and France at Constantinople forward a declaration to the Porte, dated the 9th of September, which is likewise annexed,—Lit. B., and which announces, "That the Porte having already "adhered to the Treaty of London, now further promises and pledges itself "to the Representatives of the Powers who signed the said Treaty, to "subscribe entirely to all the decisions which the Conference of London shall "adopt with respect to its execution."

Upon the reading of this document, the Conference unanimously acknowledges the obligation which is imposed upon it of proceeding, first of all, to the immediate establishment of the armistice by land and by sea, between the Turks and the Greeks.

It is resolved, in consequence, that the Plenipotentiaries of the three Courts at Constantinople, their Residents in Greece, and their Admirals in the Archipelago, shall receive, without delay, orders to demand and obtain from the contending Parties a speedy and entire cessation of hostilities.

For this purpose, the instructions hereunto annexed,—Litt. C. D. E., were concerted and agreed upon for the said Plenipotentiaries and Residents, as well as for the three Admirals; the re-establishment of peace between Russia and the Porte allowing the Russian Admiral to take part in the operations of his Colleagues of England and of France.

These preliminary resolutions being agreed upon, the members of the Conference finding that the Ottoman declarations place them in a situation to concert the measures which may appear to them most desirable in the actual state of things; and being desirous of introducing into the former arrangements of the Alliance whatever improvements might be best adapted to assure new pledges of stability to the work of peace on which it is employed, decided, by common agreement, upon the following Articles:

§ 1. Greece shall form an independent State, and shall enjoy all the rights, political, administrative, and commercial, attached to complete independence.

§ 2. In consideration of these advantages granted to the new State, and in deference to the desire expressed by the Porte to obtain the reduction of the frontiers fixed by the Protocol of the 22d of March, the line of demarcation of the limits of Greece shall take its departure from the mouth of the river *Aspropotamos*, ascend that river as far as the latitude of lake *Angelo*

[1]

Η πολιτική του Καποδίστρια, παρά τα αρκετά θετικά αποτελέσματά της ως προς την ανασυγκρότηση του κράτους, λαμβανομένης υπόψη και της σύντομης διάρκειας της εξουσίας του, απέτυχε, γιατί ο συγκεντρωτικός χαρακτήρας της διακυβέρνησης αντιμετώπισε τη δυσπιστία των ισχυρών τάξεων, είτε αυτές ανήκαν στους παραδοσιακά ισχυρούς παράγοντες του ελληνισμού (πρόκριτοι) είτε στους εμφορούμενους από δημοκρατικές αντιλήψεις ανερχόμενους αστούς. Η δολοφονία του στις 27 Σεπτεμβρίου 1831 ανέκοψε την προσπάθεια. Η μοναρχική λύση κρίθηκε αναπόφευκτα ως απαραίτητη. Το θάνατο του Καποδίστρια ακολούθησε μία περίοδος αναρχίας και εμφύλιας σύγκρουσης, που είχε ως στόχο της την εξισορρόπηση των πολιτικών δυνάμεων ενόψει της άφιξης του βασιλιά, που οι τρεις Εγγυήτριες Δυνάμεις θα επέλεγαν για την Ελλάδα

Το ζήτημα των συνόρων λύθηκε με την υπογραφή της Συνθήκης της Κωνσταντινούπολης, στις 27 Ιουνίου/9 Ιουλίου 1832, μεταξύ των τριών Δυνάμεων και της Υψηλής Πύλης, που επανέφερε τα σύνορα στην οροθετική γραμμή, όπως είχε ρυθμιστεί με το Πρωτόκολλο του Μαρτίου 1829 (συνοριακή γραμμή Αμβρακικού-Παγασητικού). Η Κρήτη και η Σάμος δεν περιλαμβάνονταν στο ελληνικό κράτος.

[2]

Το νεοσύστατο ελληνικό κράτος υπήρξε ολιγότερο τόσο ως προς την έκταση όσο και δυσανάλογο του αγώνα των Ελλήνων. Άφηνε εκτός συνόρων ένα μεγάλο μέρος αλύτρωτων πατρίδων και συμπαγών ελληνικών πληθυσμών, όμως και προσδοκίες για αποκατάσταση και ενσωμάτωση στο εγγύς μέλλον. Αυτή η προσδοκία για επέκταση επέβαλε τον **μη εορτασμό της ημέρας της ίδρυσης** του κράτους από την Ελληνική Αρχή, αλλά της έναρξης του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα του έθνους καθώς ,αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, θα σήμαινε την οριστική παραίτηση από κάθε εδαφική αξίωση για μελλοντική διεύρυνση.

Διαβάστε και προηγούμενο άρθρο μας κάνοντας κλικ εδώ [3],

by oddgait on Di, 03/02/2026 - 00:00

Quell-URL:http://2gymevosm.mysch.gr/drupal7/?q=de/node/2830

Links
[1] https://alfeiospotamos.gr/wp-content/uploads/2015/01/pr307web.jpg [2] https://alfeiospotamos.gr/wp-content/uploads/2015/01/img31_1.jpg [3] http://2gymevosm.mysch.gr/drupal7/?q=el/content/%CF%83%CE%B1%CE%BD-%CF%83%CE%AE%CE%BC%CE%B5%CF%81%CE%B1-%CE%B9%CE%B4%CF%81%CF%8D%CE%B8%CE%B7%CE%BA%CE%B5-%CF%84%CE%BF-%CE%B5%CE%BB%CE%BB%CE%B7%CE%BD%CE%B9%CE%BA%CF%8C-%CE%BA%CF%81%CE%AC%CF%84%CE%BF%CF%82-3-%CF%86%CE%B5%CE%B2%CF%81%CE%BF%CF%85%CE%B1%CF%81%CE%AF%CE%BF%CF%85-1830